

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ УГОД У СУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

TOPICAL ISSUES OF THE AGREEMENTS IN COURT PROCEEDINGS UNDER THE CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE

Корчева Т.В.,

кандидат юридичних наук,

асистент кафедри кримінального процесу

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

У статті розглядаються деякі проблемні питання, що стосуються кримінального провадження на підставі угоди про примирення між потерпілим та обвинуваченим та угоди між прокурором та обвинуваченим про визнання винуватості, що укладаються під час судового провадження.

Ключові слова: кримінальне провадження, угода про визнання винуватості, прокурор, обвинувачений, потерпілий.

В статье рассматриваются некоторые проблемные вопросы, касающиеся уголовного производства на основании соглашения о примирении между потерпевшим и обвиняемым и соглашения между прокурором и обвиняемым о признании виновности, которые заключаются во время судебного производства.

Ключевые слова: уголовное производство, соглашение о признании виновности, прокурор, обвиняемый, потерпевший.

The article is devoted to problematic issues concerning the criminal proceedings based on a settlement between the victim and the accused, the prosecutor and the accused making an admissions of guilt, concluded during the proceedings.

Key words: criminal procedure, terms of conviction, prosecutor, accused person, victim.

Постановка проблеми. Одним із кардинально нових інститутів, які були запроваджені новим Кримінальним процесуальним кодексом України (далі – КПК), є інститут укладення угоди про примирення між потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим та угоди між прокурором і підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості, що регулюється ст. 468–476 КПК.

Упровадження в українське законодавство інституту укладення угод потребує більш повного дослідження цього інституту, а також необхідності усунення можливих негативних наслідків для сторін, які беруть участь в укладенні угоди – або угоди про примирення між потерпілим та обвинуваченим, або угоди про визнання винуватості, яка укладається між прокурором та обвинуваченим.

Основна мета публікації – визначити низку проблемних питань, що стосуються особливого порядку кримінального провадження на підставі угод у судовому провадженні, та окреслити шляхи вдосконалення норм КПК.

Стан дослідження. Введення у кримінальний процес особливого порядку кримінального провадження на підставі угод є кроком на шляху подальшої гуманізації кримінального провадження, адаптації національного законодавства до законодавства ЄС.

Законодавець, запроваджуючи принципово новий інститут укладення угод у кримінальному провадженні, мав на меті розширити коло процесуальних прав і можливостей сторін у кримінальному провадженні, спростити процедуру судового провадження, зменшити навантаження на судові органи тощо. Однак найважливішим у цьому процесі є виконання завдань кримінального провадження, які визначені у ст. 2 КПК, – це врахування інтересів суспільства й охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження.

Теорія кримінального процесу пов'язує укладення угод зі спрощенням і прискоренням кримінального провадження. Розроблено положення, згідно з яким одним зі шляхів реформування кримінального процесуального законодавства є саме спрощення та прискорення кримінального провадження, розширення диспозитивності, у зв'язку з чим у КПК з'явився принципово новий інститут кримінального процесуального права – провадження на підставі угод [1, с. 654]. Відповідно до цього можна зробити висновок, що прискорення та спрощення як досудового розслідування, так і судового провадження

є однією з особливостей кримінального провадження на підставі угод.

Питання, що стосуються спрощення судового процесу взагалі, а також який застосовується під час укладення угоди про примирення або угоди про визнання винуватості, неодноразово привертала увагу науковців, які не заперечували наявність проблем у застосуванні спрощеного судового провадження. Ці проблеми були предметом дослідження українських процесуалістів В.І. Боярова, В.Д. Бринцева, В.М. Вершак, В.Т. Маляренко, Л.М. Лобойко, М.В. Лотоцького, О.Г. Добровольської, Є.В. Поздик, російських учених Н.А. Громова, Л.В. Головки, І.Л. Петрухіна та інших. Обговорення йшли задовго до прийняття чинного КПК України, оскільки КПК 1960 р. закріплював у ч. 3 ст. 299 можливість для суду визнати недоцільним дослідження доказів щодо тих фактичних обставин та розміру цивільного позову, які ніким не оспорюються [2, с. 136]. Ознайомившись із поглядами вчених-процесуалістів та практичних працівників, можна зробити висновок, що можливість спрощення та прискорення судового провадження має як своїх прихильників, так і тих, хто вважає це найбільш суперечливим нововведенням.

Висхід основного матеріалу. Прийняття нового КПК України та запровадження особливого порядку кримінального провадження на підставі угод викликало потребу аналізу його положень, що цілком зрозуміло, адже впровадження у правозастосовну практику деяких норм, які є новелами для вітчизняного законодавства, вимагає пошуків нових поглядів на кримінальну процесуальну діяльність, опрацювання теоретичних і практичних положень, що стосуються особливого порядку кримінального провадження на підставі угод.

У ст. 468 КПК передбачено два види угод: 1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим; 2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості [3]. Для більш детального розгляду концептуальних положень особливого порядку кримінального провадження на підставі угод зупинимося на актуальних питаннях практичної реалізації інституту укладення угод під час судового провадження.

Розглядаючи доцільність запровадження інституту укладення угод у кримінальному провадженні, можна визначити наступне. Для обвинуваченого перевагами укладення угоди про визнання винуватості є, наприклад, уник-

нення невизначеності щодо покарання в суді. Потерпілий у свою чергу зацікавлений у швидкому відшкодуванні заподіяної кримінальним правопорушенням шкоди. Прокурору вигідно укласти угоду, оскільки можна зекономити час і засоби для доказування винуватості обвинуваченого, отримати інформацію щодо інших осіб, які скоїли кримінальні правопорушення та винуватість яких не можна довести без показань обвинуваченого, а також мати можливість усунення перспектив подальших апеляцій. Однак у погоні за вищезазначеними «благами» їх наявність не можна ставити в залежність від виконання завдань кримінального провадження, які закріплені у ст. 2 КПК, а також від обов'язку додержуватися засад кримінального провадження. Саме засади кримінального провадження визначають процесуальний порядок підготовчого судового засідання та судового розгляду. Так, безпосередність дослідження показань, речей і документів зобов'язує суд не визнавати доказами відомості, що містяться в показаннях, речах і документах, які не були предметом безпосереднього дослідження суду, крім випадків, передбачених КПК (ст. 23 КПК). І це має на меті перевірку вірогідності доказів, представлених органом досудового розслідування, усунення наявних можливих протиріч у них.

Під час провадження особливого порядку кримінального провадження на підставі угоди повинні бути виключені ризики порушення дії засад кримінального провадження, на що звертає увагу О.В. Уренева, яка критично ставиться до спрощення кримінального провадження, вважаючи, що це є відступом від засади безпосередності та порушує засаду змагальності [4, с. 4]. На наш погляд, відмова від дослідження доказів у судовому провадженні створює ризик порушення вимог презумпції невинуватості й забезпечення доведеності вини, відповідно до яких особа вважається невинуватою у вчиненні злочину та не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду (ст. 62 Конституції України). Саме на це орієнтує суди й Постанова Пленуму Верховного Суду України від 1 листопада 1996 р. № 9 «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» [5, с. 384-390].

Враховуючи те, що новий інститут кримінального процесуального права – провадження на підставі угоди – з'явився як один із шляхів спрощення та прискорення кримінального провадження (про що ми згадували вище), певний інтерес викликають думки вчених-процесуалістів щодо спрощення процедури судового розгляду, що має відношення до встановлення фактичних обставин справи в судовому провадженні. Вчені-процесуалісти висловлювали свої думки щодо того, чи повинен суд прагнути до найбільш повного з'ясування обставин справи. Слід звернути увагу на погляди деяких учених, які вважають, що спрощена процедура правосуддя практично виключає такий його компонент як доказування фактичних обставин справи [6, с. 247]. Водночас висловлюються побоювання, що спрощення у процедурі судового розгляду за умови, коли Україна лише буде правову державу, призведе до загрози наближення процесу не до змагальної, а навпаки, до інквізиційної форми [7, с. 248-251]. Більш критичну точку зору висловлюють інші вчені, які вважають, що «угоди із правосуддям», «судові компроміси» дозволяють спростити судове слідство, що межує з «домовитися з підсудним». Така процедура може стати сваволею, порушенням демократичних принципів кримінального судочинства [8, с. 199]. Угоди про визнання винуватості піддає критиці І.Л. Петрухін, який зазначає, що проведення «угоди про визнання вини» може завдати шкоди не учасникам процесу, а суспільству в цілому. За введення «угоди про визнання вини» відкриються можливості зловживань, що багаторазово зростуть. Слідчі підбурюватимуть обвинуваченого до визнання вини, тим самим зможуть легко звільнити себе від розкриття небезпечних злочинів [9, с. 35]. Учені звертають увагу на те, що право суду не досліджува-

ти в повному обсязі докази у справі за визнання обвинуваченим (підсудним) своєї винуватості підвищує ризик судової помилки. Так, наприклад, Н.А. Громов, С.А. Курушин зауважують, що засудження невинної людини призводить до того, що особа, яка вчинила злочин, залишається безкарною. А це веде до зниження авторитету правоохоронних органів, судової влади в суспільстві [10, с. 43]. Висловлюються й зовсім протилежні точки зору. Торкаючись питання застосування правового компромісу, М.В. Лотоцький вважає, що укладення угоди про визнання винуватості повинне сприяти розкриттю злочинів та викриттю винних в їх вчиненні, прискоренню досудового розслідування та судового провадження, поліпшенню становища підозрюваного й обвинуваченого, попередженню злочинів тощо [11].

Необхідно відзначити, що визнання обвинуваченим винуватості в судовому розгляді та ініціювання укладення угоди про визнання винуватості або угоди про примирення може бути викликане різними обставинами. Обвинувачений може неправильно оцінювати свої дії та погодитися з тією кваліфікацією, яку визначило досудове розслідування, може обмовляти себе через різні обставини (зі своєї ініціативи або в результаті «тиску» з боку органів, що проводили досудове розслідування, або інших осіб, заінтересованих у результаті кримінального провадження), просити не проводити дослідження доказів та водночас відмовитися давати показання в суді, що також є його процесуальним правом, відбитим у п. 4 ч. 3 ст. 42 КПК. Не викликає сумніву, що до кола інтересів обвинуваченого входить і визначення судом міри покарання, яку узгоджують сторони. Цей фактор також може сприяти визнанню винуватості. Заслугою на увагу точка зору, висловлена Л.В. Головка, який зазначає, що визнання вини є відмовою від дебатів (щось на зразок визнання позову), і на цьому, власне, ґрунтується процесуальна можливість укладення «угоди про визнання вини» [12, с. 58]. Водночас погоджуємося з думкою, висловленою Є.В. Повзиком, який, досліджуючи істинність позицій учасників судового розгляду під час затвердження угоди, звертає увагу на те, що відмова обвинуваченого від дачі показань робить неможливим проведення скороченого судового розгляду (навіть за умови його згоди на застосування спрощеної процедури) [13, с. 12].

Для уникнення ризиків порушення засад кримінального провадження, для збереження процесуального порядку підготовчого судового засідання та судового розгляду й виконання завдань кримінального провадження суд наділений процесуальними правами й обов'язками, які дозволяють йому виконувати активну та головну роль у встановленні фактичних обставин кримінального провадження. Суд не повинен ставитися формально до затвердження угоди про примирення між потерпілим й обвинуваченим або угоди про визнання винуватості між прокурором й обвинуваченим. Завдання суду в судовому провадженні – відповідально і неупереджено виконувати всі вимоги КПК про порядок ухвалення вироку на підставі укладеної угоди, дослідити в судовому провадженні докази, які підтверджують винуватість сторони і добровільність укладення угоди.

Законодавець у ч. 5 ст. 469 КПК припускає, що укладення угоди може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку. Якщо угоду укладено під час досудового розслідування, обвинувальний акт (відповідно до ч. 4 ст. 291 КПК – з доданими до нього матеріалами) з підписаною сторонами угодою невідкладно надсилається до суду (ч. 1 ст. 474 КПК). Дане положення дає право вважати, що суд у підготовчому провадженні не має в розпорядженні всіх матеріалів кримінального провадження. Суд під час проведення підготовчого судового засідання повинен виконати вимоги ст. 474 КПК, яка встановлює обов'язок для суду перевірити відповідність укладення угоди до вимог КПК, наявність добровільнос-

ті в укладенні угоди, а також виконати інші процесуальні дії, передбачені вищезазначеною нами нормою. Значущість цих процесуальних дій із боку суду підкреслив Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, який у листі № 223-1679/04-12 від 15.11.2012 р. «Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угоди» у п. 4 звертає увагу суддів першої та апеляційної інстанцій на те, що суд, який здійснює судові провадження, для реалізації покладених на нього обов'язків щодо з'ясування добровільності укладення угоди й перевірки її на відповідність до вимог КПК та/або кримінального закону (ч. 6, 7 ст. 474 КПК), враховуючи, що невиконання вимог встановлених ч. 5, 6, 7 ст. 474 КПК, є підставою для апеляційного й касаційного оскарження (ч. 3, 4 ст. 394, 424 КПК), а в разі підтвердження таких порушень скасування судового рішення має витребувати документи, подані сторонами під час досудового розслідування [14]. Проте враховуючи відсутність матеріалів кримінального провадження, можливості суду з перевірки добровільності укладення угоди, яка надійшла від органів досудового розслідування, та відповідності її до вимог КПК значно обмежуються, що може мати негативні наслідки для сторін, які підписали угоду.

Для забезпечення виконання завдань кримінального провадження, дії засади законності та виключення обмеження прав обвинуваченого в підготовчому провадженні доцільно внести наступну пропозицію. Розгляд угоди в підготовчому провадженні повинен провадитися за наявності в суду всіх матеріалів кримінального провадження. Для цього ч. 1 ст. 474 КПК необхідно викласти в наступній редакції: «Якщо угоди досягнуто під час досудового розслідування, обвинувальний акт із підписаною сторонами угодою, а також всіма матеріалами кримінального провадження невідкладно надсилається до суду».

Щодо судового розгляду вважаємо за необхідне звернути увагу на наступне. Згідно з ч. 3 ст. 474 КПК, якщо угоди досягнуто під час судового провадження, суд невідкладно зупиняє проведення процесуальних дій і переходить до розгляду угоди. Ті процесуальні дії, які суд зобов'язаний виконати для прийняття рішення про затвердження угоди (чи відмови в її затвердженні) та які закріплені в ч. 4, 5, 6, 7 ст. 474 КПК, не виключають обов'язку для суду встановити в судовому розгляді фактичні підстави для визнання винуватості обвинуваченого. Якщо ці фактичні підстави та/або інші обставини для прийняття судом рішення про затвердження угоди відсутні, то судові провадження, відповідно до вимог ч. 7 ст. 474 КПК, продовжується в загальному порядку. Із цього приводу доцільно навести точку зору, висловлену В.І. Бояровим, який зазначає, що суть цього нововведення (мається на увазі спрощений порядок судового розгляду – прим. автора) полягає в частковому дослідженні доказів або їх недослідженні взагалі; а метою є доцільність і процесуальна економія, тобто здійснення правосуддя за згодою сторін у більш короткий термін [15, с. 151]. Таку позицію підтримує й В.М. Верещак, який також визначає позитивною обставиною спрощення процедури судочинства за великої завантаженості судів [16, с. 41]. В.Д. Бринцев також визнає, що така процедура спрощення судового слідства справді закладає передумови для полегшення роботи суду [17, с. 50]. Однак прихильник іншої точки зору В.Т. Маляренко слушно зауважує, що вимога швидкості й вимога повного розкриття злочинів в окремих випадках вступають у конфлікт між собою, швидкість та якість не завжди сумісні [18, с. 121]. Аналізуючи ті погляди, варто відмітити, що дійсно слід враховувати низку позитивних моментів скороченого судового слідства, таких як можливість розвантаження судів, економію часу тощо, однак і слід нагадати, що завданнями кримінального провадження, згідно зі ст. 2 КПК, є не лише швидкість розслідування та судового розгляду, а й повнота та неупередженість під час їх проведення.

Дії суду з перевірки показань обвинуваченого в судовому розгляді, що визнає свою вину та ініціює укладення угоди про визнання винуватості або погоджується на відповідну ініціативу з боку прокурора, а також проведення інших процесуальних дій, спрямованих на дослідження доказів кримінального провадження, не лише можливі, а й необхідні для встановлення об'єктивності показань як обвинуваченого, так і інших учасників процесу та відповідності їх до інших обставин, що підлягають доказуванню.

Затвердженню судом угоди повинне передувати дослідження судом доказів, які в судовому розгляді підтверджують винуватість обвинуваченого у скоєнні кримінального правопорушення. Повинна бути виключена наявність сумнівних доказів винуватості обвинуваченого під час укладення та затвердження угоди. Щодо цього слід нагадати точку зору О.Г. Добровольської, яка звертає увагу на те, що практика застосування угоди про визнання вини пов'язана з обміном на узгоджену міру покарання. Виникає проблема: якщо вина обвинуваченого доведена доказами, який сенс суду домовлятися про покарання. З іншого боку, чи не матиме місце застосування «обміну на міру покарання» за умови сумнівних доказів винуватості обвинуваченого [19, с. 370].

Слід врахувати, що предметом судового розгляду є правовий спір між державою й обвинуваченим. Тому конструкція судового розгляду повинна відповідати найвищим вимогам надійності передбачених законом гарантій проти можливих помилок і зловживань. За домовленості про угоду про примирення в судовому процесі суду в будь-якому випадку необхідно виключити можливість несумлінності потерпілого, який за певних обставин може переслідувати у кримінальному провадженні свої вузько особисті інтереси, які можуть мати виключно матеріальний характер. Суду, у свою чергу, для ухвалення вироку на підставі угоди необхідно отримати належні, допустимі й достовірні докази, а в їх сукупності – достатні для встановлення наявності винуватості обвинуваченого. Вищеведене дає нам підстави вважати, що під час укладення угоди судовий розгляд повинен відбуватися в повному обсязі, із провадженням усіх необхідних процесуальних дій для встановлення винуватості обвинуваченого.

Укладення угоди про примирення між потерпілим та обвинуваченим або про визнання винуватості між прокурором та обвинуваченим може мати місце на судовому розгляді лише після закінчення з'ясування обставин і перевірки їх доказами (відповідно до вимог ст. 363 КПК). Однак ініціювання укладення угоди про примирення або визнання винуватості може мати місце в будь-який момент до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

Вважаємо за необхідне визнати право ініціювати угоду про визнання винуватості лише за обвинуваченим, про що внести відповідне доповнення в ч. 3 ст. 42 КПК. Визнавати (чи не визнавати) винуватість, як і приймати рішення про укладення угоди про визнання винуватості з відповідними для себе наслідками, передбаченими ст. 473 КПК, – це право виключно обвинуваченого. Враховуючи вищезазначене, ч. 2 ст. 469 КПК необхідно викласти в наступній редакції: «Угода про визнання винуватості може бути укладена виключно за ініціативи підозрюваного чи обвинуваченого». Вказівкою на право обвинуваченого ініціювати укладення угоди про визнання винуватості слід доповнити коло прав обвинуваченого, а також внести в ч. 3 ст. 42 КПК відповідне доповнення.

Висновок. Вважаємо, що дослідження проблемних питань щодо кримінального провадження на підставі угод у судовому процесі, а також пропозиції щодо вдосконалення процесуальної форми провадження на підставі угод створить гарантії захисту прав сторін у процесі, сприятиме вдосконаленню вітчизняного кримінального процесуального законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процес : підручник / Ю.М. Прошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін. – Х. : Право, 2013. – 824 с.
2. Кримінально-процесуальний кодекс України, прийнятий Законом УРСР від 28.12.1960 р. : зі змінами і доповненнями станом на 01.03. 2011 р. / упоряд.: В.І. Маринів, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2011. – 232 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України, прийнятий Законом України від 13.04.2012 р. № 4651-У1 // Голос України – 2012. – 19 травня. – № 90-91.
4. Уренева О.В. Принцип состязательности сторон и оглашения в судебном заседании показаний лиц, данных при производстве предварительного расследования или ранее данных в судебном заседании // Российский судья. – 2003. – № 3. – С. 3–6.
5. Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 1 листопада 1996 р. № 9 // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2001. – № 8. – С. 384–390.
6. Попелюшко В.О. Ще раз про спрощену процедуру правосуддя // Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи : матер. наук.-практ. конф. (18-19 квітня 2002 р., м. Харків) / редкол. В.В. Сташис (гол. ред.) та ін. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – С. 246–248.
7. Лобойко Л.М. Допустимість спрощення порядку судового розгляду справи у кримінальному процесі змішаної форми // Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи : матер. наук.-практ. конф. (18-19 квітня 2002 р., м. Харків) / редкол. В.В. Сташис (гол. ред.) та ін. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – С. 248–251.
8. Шепитько В.Ю. Сущность тактики судебного следствия (некоторые дискуссионные проблемы) // Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи : матер. наук.-практ. конф. (18-19 квітня 2002 р., м. Харків) / редкол. В.В. Сташис (гол. ред.) та ін. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – С. 196–199.
9. Петрухин И.Л. Сделки о признании вины чужды российской менталитету // Российская юстиция. – 2001 – № 5. – С. 35–37.
10. Громов Н.А., Курушин С.А. Гарантии права на защиту обвиняемого в досудебных стадиях по УПК РФ : учеб.-практ. пособие. – М. : Издательский дом И.И. Шумиловой, 2005. – 135 с.
11. Лотоцкий М.В. Наслідки укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://putaius.ru>.
12. Головки Л.В. Новый УПК Российской Федерации в контексте сравнительного уголовно-процессуального права // Государство и право. – 2002. – № 5 – С. 51–61.
13. Повзик Є.В. Правові наслідки визнання підозрюваним, обвинуваченим своєї вини (порівняльно-правове дослідження) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. – Х., 2013. – 20 с.
14. Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод : Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 223-1679/0/4-12 від 15.11.2012 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
15. Бояров В.І. Скорочена процедура судового слідства та угода про визнання вини: проблемні питання нового кримінального процесуального кодексу України // Часопис цивільного і кримінального судочинства. – 2012. – № 4 (7). – С. 150–154.
16. Верещак В.М. Судовий компроміс у кримінальному судочинстві // Вісник Верховного Суду України. – 2000. – № 1. – С. 41–44.
17. Брынцев В.Д. Основные направления дальнейшего совершенствования законодательных основ судебной власти // Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи : матер. наук.-практ. конф. (18-19 квітня 2002 р., м. Харків) / редкол. В.В. Сташис (гол. ред.) та ін. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – С. 49–53.
18. Маляренко В.Т. Реформування кримінального процесу України в контексті європейських стандартів: Теорія, історія і практика : монографія. – К. : Концерн «Видавничий Дім «ін Юре», 2004. – 544 с.
19. Добровольська О.Г. Кримінальне провадження на підставі угоди про визнання винуватості відповідно до нового КПК України // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. – Серия «Юридические науки». – Т. 26 (65). – 2013. – № 1. – С. 367–372.

УДК 343.195.3

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ ЯК ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

PROBLEMS OF APPLICATION OF HOUSE ARREST AS A PREVENTIVE MEASURE IN CRIMINAL PROCEEDINGS

Мудрецька Г.В.,

кандидат юридичних наук, викладач кафедри адміністративного права факультету права та соціального управління Донецького державного університету управління

Садікова К.І.,

студентка факультету права та соціального управління Донецького державного університету управління

У статті проведено аналіз сутності та проблем застосування домашнього арешту як запобіжного заходу у кримінальному провадженні. Запропоновані пропозиції щодо вирішення проблем застосування домашнього арешту на практиці та вдосконалення правової регламентації.

Ключові слова: домашній арешт, застосування домашнього арешту, електронні засоби контролю, контроль за виконанням домашнього арешту.

В статье проведен анализ сущности и проблем применения домашнего ареста как меры пресечения в уголовном производстве. Предложены рекомендации по решению проблем применения домашнего ареста на практике и совершенствование правовой регламентации.

Ключевые слова: домашний арест, применение домашнего ареста, электронные средства контроля, контроль выполнения домашнего ареста.

In the article the analysis of the nature and problems of use of house arrest as a preventive measure in criminal proceedings. The proposed suggestions for solution of problems of application of house arrest in practice and improvement of the legal regulation.

Key words: house arrest, house arrest, electronic monitoring, control over execution of the house arrest.